

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 561 Usque Ad Annum 633

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117832

§.13. S. Gregorius Concilium quintum defendit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66072](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66072)

nos æque ac ipsos Divinitatem dividere, Sæculum VI.
 & jactent se apud rerum ignaros, consue- A. C. 591.
 tudinem suam nostra meliorem esse. Mit-
 to tibi libros, quorum indiculus hic jun-
 ctus est. Explicationem in Jobum prius
 in Homilias divisam jam in justum librum
 diggessi, & in Notariorum manibus est.
 Hæc Epistola Mense Majo Indictione no-
 na anno 591. data.

§. XIII.

S. Gregorius Concilium quintum
defendit.

Sanctus Gregorius Mense Februario ejus-
 dem anni, Concilio Romæ celebra- I. epist. 23.
 to, scripsit ad quatuor Patriarchas Epi-
 stolas suas Synodales, seu potius unam
 Epistolam, cujus plura Exempla eis mi-
 sit; scilicet Joanni Constantinopolitano,
 Eulogio Alexandrino, Gregorio Antio-
 cheno, Joanni Jerosolymitano & Ana-
 stasio Antiocheno. Ideo vero ad duos
 Patriarchas Antiochenos scripsit Papa,
 quia Anastasium, licet Gregorius illius
 Cathedræ possessione gauderet, pro E-
 piscopo Antiocheno habebat. Imo datis
 ad Imperatorem litteris petierat, ut sal-
 tem, si Anastasio ad Sedem suam redire
 non concederetur, mitteretur Romam
 cum potestate utendi Pallio, ubi Missam
 ad S. Petrum cum Papa celebraret. Epi-
 stolæ Synodalis Exordium ducit S. Gre-
 gorius

Sæculum VI. gorius a concepto animi mœrore, quo
 A. C. 591. Episcopatum, quo se maxime indignum
 putat, suscipere compulsus fuisse. Tu
 de Pastorum Officiis prolixè disserit, et
 pene compendium Libri sui de Cura Pa
 storali scribit. Precibus illorum, ad quos
 scribit, se commendat, & Fidei suæ Con
 fessionem pro more addit, dicens, quod
 recipiat & reveratur quatuor Concilia
 œcumenica sicut quatuor Evangelia, et
 subjungit: *eadem veneratione prosequitur
 Concilium quintum, in quo sic dicta Epi
 stola Ibae fuit damnata, Theodorus con
 victus, quod Mediatoris Personam detra
 dat, & libri Theodoretici contra S. Cypri
 lum rejecti sunt. Rejicio omnes illos, quos
 veneranda Concilia rejiciunt, & recipio
 omnes illos, quos Concilia honorant; non
 quia in consensu universali fundantur, sed
 vana sine viribus ira Conciliis nihil ab
 trahit, sed tantum sibi ipsi nocet, qui
 Conciliis absolutos ligare, vel ligatos ab
 solvere præsumit.*

I. epist. 16.
 Schismatici
 in Illyrico.

Quæ hic S. Gregorius dicit de Con
 cilio quinto, & necessitate damnandi Per
 sonas, quas Concilia damnant, Quo
 stionem de tribus Capitulis manifestè re
 spiciunt, quoniam imprimis ipsi curæ fuit
 reditus Schismaticorum, qui illa Capitu
 lula damnare volebant, & sub initium
 Pontificatus sui scripsit ad Severum Epi
 scopum Aquilejensem, Schismaticorum

in Occidente Caput, ut secundum Imperatoris Mandatum cum Sæctatoribus suis Romam veniret, & Concilio ibi celebrando adesset. Conjectura est, S. Gregorium hic de illo ipso Concilio loqui, in quo Epistolam Synodalem composuit. Episcopi Istriae, veriti ne ad Concilium venire compellerentur, in oppido Maranensi congregati ad Mauritium Imperatorem miserunt Clericos, qui tres Libellos supplices detulerunt, unum nomine Episcoporum, Longobardis subjectorum, alterum nomine Severi aliorumque Episcoporum, qui Romanis parebant, & tertium solius Severi nomine scriptum. Libellus primus, in quo novem Episcoporum nomina leguntur, ad nos usque pervenit.

In eo inprimis conqueruntur, quod Smaragdus Exarchus multoties contra Archiepiscopos ipsorum Eliam & Severum vim adhibuisset, & prosequuntur in hunc modum: *tandem modo comperimus, Gregorium Papam Mandata misisse, ut Archiepiscopus noster Romam deducatur. Sæpe eum admonuimus, ne in communi Causa Ecclesie nobis absentibus quidquam definiat, quippe hac super re populorum nostrorum animi tam vehementer commoti sunt, ut potius mortem subire, quam ab antiqua Communione Catholica separari eligerent. Itaque nos omnes,*

Sæculum VI.
A. C. 591.

Ap. Bar 590
n. 43 V. Boll.
de S. Ingen.
5. Febr. to. 3,
p. 671.

Bar. ib. n. 38

Sæculum VI. *mnēs, sicut scripsimus Archiepiscopo nostro, A. C. 591. statuimus, rem istam, donec sub Barbarorum jugo vivemus, Dei Judicio relinquere, & idoneum tempus expectare, quo pedibus tuis accidamus, ut de hac Causa, Antecessorum tuorum utriusque Theodosii & Marciani exemplum sequens judices. Tibi quidem lubenter Fidei nostræ rationem reddemus; illum vero Judicem (nempe Papam) agnoscere non possumus, qui Adversarius noster est, & cujus Communionem vitamus. Si Archiepiscopus noster vi adhibita Romam proficisci cogatur, non erit nobis spes super consequendi, quod justitia postulat. Si quis nostrum decedat, non ultra ferent populi, Successor ab Archiepiscopo Aquilejensi ordinetur, sed ad Galliarum Archiepiscopos, qui in vicinia sunt, convertentur.*

ibid. n. 43. Hæc argumenta Mauritium Imperatorem moverunt, ut ad S. Gregorium scriberet; istorum Episcoporum quietem non esse turbandam, dum tranquillitas Italiæ redderetur.

S. Gre-

(*) Schismatici isti, qui forte ab initio in Bona Fide fuerunt, sua obstinatione in malam delapsi sunt. Cæsarem Judicem compellant, non competentem, & populorum pertinacia se tuerentur, quasi vero populi esset judicare, & non magis oporteret populum regi, Episcopos vero decere & regere.

S. Gregorium non minor sollicitudo de convertendis Hæreticis tenebat. Au-
 tharis Longobardorum Rex prohibuit, ne suæ Nationis parvuli ad Festum Pa-
 schæ anno 590. in Ecclesia Catholica bap-
 tizarentur; ipso autem tertia Sept. ejus-
 dem anni e vivis elato, cum Theodelin-
 da ejus Vidua Longobardis esset carissi-
 ma, illum, quem ipsa sibi Maritum, se
 etiam Regem electuros pronunciarunt.
 Is fuit Agilulphus Dux Taurinensis, qui
 Mense Nov. Regnum auspiciatus est. Haud
 multo post tempore S. Gregorius datis
 ad omnes Italiæ Episcopos litteris jussit
 moneri Longobardos, quorum liberi ab
 Arianis baptizati fuissent, ut eos Fidei
 Catholicæ reconciliari curarent, quia
 sperabat, ita obtineri posse, ut Deus
 iram suam ab Italia averteret; dira enim
 lues Italorum plurimos rursus inficere
 cœperat. Omnes, inquit, quotquot
 monere potueritis, ad Fidem persuaden-
 do adducite. Theodelinda Regina Ca-
 tholica erat, quæ postea & Regem Con-
 jugem & totam Longobardorum Gentem
 convertit. (*)

Sæculum VI.
 A.C. 591.

Theodelinda
 Paul. Diac.
 h.l.III.c.vlt.

I. epist. 17.

Paul. Hist.
 l. IV. 6. 16.

X 2

§. XIV.

(*) Theodelinda erat Filia Garibaldi Bavaræ
 Ducis, quo nullus antiquior hujus Regionis
 Princeps apud Scriptores invenitur. Inde etiam
 conjicimus, jam illa ætate Fidem Catholicam in
 Bava-